

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/48/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222902
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117222902.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: E. D., zastúpená X. G.. P. W., so sídlom D. XXX, zastúpený: PALŠA A PARTNERI advokátska kancelária spol. s r.o.. Masarykova 13, p r o t i žalovaným: 1. P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX a 2. Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, obaja zastúpení: JUDr. Ivana Orosová, advokátka so sídlom Prešov, Masarykova 10, o odstránenie stavieb, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C 46/2017-83 zo dňa 12.09.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalovaný v 2. rade má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému v 2. rade o odstránenie stavby o rozlohe XXmX podľa pripojeného grafického náčrtu a zároveň priznal žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobu voči žalovanému v 1. rade vylúčil na samostatné konanie.
2. Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu ako vlastníka pozemku, ktorou sa domáhal odstránenia neoprávnenej stavby z jeho pozemku voči žalovanému v 2. rade v rozsahu výmery XXmX.
3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 135c Občianskeho zákonníka, pričom k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu postupu podľa § 78 CSP, kedy súd prvej inštancie dospel k záveru, že vlastníkom neoprávnenej stavby je aj osoba, ktorá nebola označená ako žalovaná v konaní, pričom rozsudok sa musí vzťahovať na všetkých spoluvlastníkov neoprávnenej stavby a jedná sa o prípad núteného spoločenstva. Pokiaľ takýto všetci nútení spoločníci nie sú označení v žalobe ako žalovaní, súd nemôže vyhovieť žalobe z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie vyplývajúcej z hmotného práva. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že spoluvlastníkom rodinného domu postaveného na parcele žalobcu je okrem žalovaného v 2. rade aj jeho družka, ktorá však nebola označená v konaní ako strana sporu, preto bola žaloba voči žalovanému v 2. rade zamietnutá a zároveň bol úspešnému žalovanému v 2. rade priznaný nárok na náhradu trov konania s tým, že súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania.
4. Vzhľadom na nutnosť vykonania ďalšieho dokazovania pre rozhodnutie o žalobe voči žalovanému v 1. rade, súd vylúčil túto vec na samostatné konanie.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu s poukazom na odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Žalobca namietol nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na skutočnosť, že žalobca ako obec je povinná chrániť a zhodnocovať majetok obce, pričom aj v zmysle Ústavy má vlastník zabezpečenú ochranu svojich vlastníckych práv. Nakoľko žalovaní bez oprávnenia a povolenia zriadili stavby na predmetnom pozemku, v zmysle platných právnych predpisov sa domáha žalobca svojich práv. Konanie, kedy žalovaní úmyselne konali protiprávne, súd prvej inštancie vyhodnotil v rozpore s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka, ale aj ustanoveniami 66, 43 Stavebného zákona, nakoľko zriadením neoprávnených stavieb, konali žalovaní v rozpore s platným právom. Poukázal na to, že žalobca označil žalovaných ako vlastníkov rozostavaných stavieb v súlade s možnosťami svojich zákonných šetrení, v ktorých je limitovaný a toto označenie bolo správne. Pri prípadoch vzniku neoprávnených stavieb bez riadnej projektovej dokumentácie je limitujúce pre žalobcu označenie okruhu účastníkov na strane žalovaného, ktorí môžu túto skutočnosť v spore aj zneužívať. Samotný žalovaný v 2. rade neuviedol závažnú skutočnosť, že spoluvlastníkom stavby, ktorej odstránenia sa žalobca domáhal, je aj iná osoba než označený žalovaný, pričom z jeho výpovede vyplynulo, že finančné prostriedky na stavbu domu zabezpečil sám, respektíve cez svoju rodinu. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo to, že finančné prostriedky na stavbu tohto domu poskytla aj P. N. a nevyplývalo z jej výpovede ani to, že mala byť investorkou či stavebníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil svedeckú výpoveď P. N., ktorá bola dôvodom pre predčasné zamietnutie žaloby voči žalovanému v 2. rade z procesných dôvodov. Z výpovede P. N. bolo preukázané, že rodinný dom č. XXX stavali spoločne so svojím druhom, no rodinný dom súp.č. XXX, o ktorom podávala svedectvo svedkyňa N., nebol predmetom žalobou uplatneného nároku. Tento bol postavený oprávnené, na základe povolenia a súd prvej inštancie nerozhodoval o rodinnom dome so súp.č. XXX. Tieto skutočnosti nemôžu byť dôvodom pre zamietnutie žaloby voči žalovanému v 2. rade z procesných dôvodov, nakoľko predmetom konania bolo odstránenie nepovolenej stavby s rozlohou XXmX stojacej na obecnom pozemku č. XXX k.ú. D.. Súd prvej inštancie teda nedostatočne zistil skutkový stav a teda aj nesprávne právne rozhodol. Žalovaný napriek výzve súdu vo svojich procesných podaniach neoznámil, že stavebníkom či spoluvlastníkom rozostavanej stavby je aj iná osoba okrem neho, čím nekonal v zmysle ustanovení CSP. Zároveň žalobca uviedol, že výsluch P. N. prebiehal na ohliadke, pričom účelom ohliadky, ako dôkazného prostriedku, je získať priame poznatky o skutočnostiach významných pre rozhodnutie vo veci, čo nekorešponduje so závermi, ktoré prijal súd prvej inštancie. Zároveň žalobca namietol záver súdu prvej inštancie v odseku 8, kedy by mal žalobca spôsobiť oddialenie rozhodnutia, čo nemá logiku, aby žalobca, ktorý sa domáha určitého nároku odďaľoval rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že do konania pojednávania dňa 12.09.2018 žalobca ako sporová strana nemohol mať vedomosť o tom, ako súd prvej inštancie vyhodnotil rozpor písomných výpovedí žalovaného v 2. rade s jeho výpoveďou na súde na pojednávaní ako aj súd prvej inštancie vyhodnotil výsluch svedkyne. Zároveň poukázal na skutočnosť, že pred rozhodnutím vo veci samej sporové strany žiadali o možnosť vyriešiť vec zmierom, ktorý by riešil vzťahy medzi stranami sporu, čo však nebolo súdom umožnené, napriek tomu, že povinnosťou súdu je viesť strany sporu k zmierlivému vyriešeniu. Pokiaľ súd prvej inštancie mal za preukázané, že spoluvlastníkom rodinného domu je aj družka, takýto záver súdu prvej inštancie nie je preskúmateľný, nakoľko z tohto konštatovania nevyplýva to, na základe čoho mal za preukázané, že spoluvlastníkom rodinného domu, teda neoprávnenej a nepovolenej stavby, je aj iná osoba a táto by mala byť pasívne legitimovaná v spore, nakoľko z rozsudku súdu prvej inštancie nemožno zistiť, či je investorkou, stavebníčkou či je daný iný titul vzniku jej spoluvlastníctva alebo či je spoluvlastníčkou len ona alebo aj jej matka. Preto je nepochybné, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v 2. rade nijako nepreukázal, že nie je jediným vlastníkom stavby, pričom pri neuvedení výšky spoluvlastníckeho podielu, titulu jeho nadobudnutia nemôže takéto tvrdenie súdu prvej inštancie obstať. Samotné poskytnutie finančných prostriedkov v rámci procesnej obrany zo strany tretej osoby samo o sebe nezakladá vznik podielového spoluvlastníctva. Takýmto konaním súdu prvej inštancie dochádza len k zbytočnému oddialeniu usporiadania vzájomných vzťahov sporových strán prostredníctvom žiadaného súdneho rozhodnutia. Týmto konaním bola v konečnom dôsledku odmietnutá obom stranám sporu právna ochrana, nakoľko ich vzťahy naďalej ostali neusporiadané. Zároveň žalobca namietol aj výrok o priznaní žalovanému v 2. rade nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti neskúmal aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, a to v súvislosti s § 3 Občianskeho zákonníka, kedy práve konanie žalovaného v 2. rade, ktoré bolo v rozpore s právom, bolo dôvodom pre podanie žaloby napriek snahe o mimosúdnu dohodu pred podaním žaloby. Žalobca poukázal na vyjadrenia žalovaného, z ktorých vyplynulo, že tento zjavne zneužil svoje právo, čo nemôže požívať právnu ochranu a práve na takýto prípad je zákonodarcom prijaté ustanovenie § 257 CSP, kedy

môže dôjsť rozhodnutím súdu k výnimke zo všeobecnej zásady, že procesne úspešnému patrí nárok na náhradu trov konania. Aj z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento žalobu zamietol z úplne iných dôvodov, než na ktoré poukazoval žalovaný v 2. rade. Žalobca rovnako, vzhľadom na súvislosť nárokov žalobou uplatnených voči žalovaným v 1. a 2. rade, namietol aj rozhodnutie o vylúčení žaloby voči žalovanému v 1. rade na samostatné konanie.

6. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s dôvodmi tam uvedenými nesúhlasí a považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a súladné so zákonom. Poukázal na to, že pri rodinnom dome žalovaného v 2. rade hospodárske a osobná strata, ktorá by vznikla odstránením stavby bola vysoká s tým, že žalovaný v 2. rade začal stavať rodinný dom ešte v roku 2003 na mieste pôvodného domu jeho strýka a v dome začal bývať so svojou družkou a maloletými deťmi. Rodinný dom, ktorý je predmetom tohto sporu, bol spomínaný vo výsluchu žalovaného v 2. rade na pojednávaní 25.04.2018, kedy uviedol, že jeho stavebníkom nebol len sám alebo aj jeho družka, ktorá prispievala na výstavbu domu peňažnými príspevkami, ako aj fyzickou prácou zo svojej strany, ako aj členov jej rodiny. Poukázal na to, že existencia núteného spoločenstva je vynútená hmotnoprávnou úpravou, a preto bol postup súdu prvej inštancie správny. Zároveň poukázal na to, že zo strany žalobcu neboli žiadne námietky voči výpovedi žalovaného v 2. rade ako aj k výpovedi svedkyne. Napriek verbálnemu vyjadreniu žalobcu, že bude z jeho strany podaný návrh na rozšírenie žaloby aj voči družke žalovaného v 2. rade, k takémuto konaniu nepristúpil, pričom takéto oprávnenie má len žalobca. Na pojednávaní 25.04.2018 strany mali možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom okrem obhliadky a výsluchu svedkyne neboli ďalšie návrhy a k samotným týmto dôkazom neboli žiadne pripomienky zo strany žalobcu. Závery, z ktorých vyplynulo to, že spoluvlastníčkou domu je aj družka žalovaného v 2. rade, vyplynuli z dôkazu, a to výsluchu svedka, ktorý bol navrhnutý oboma stranami a táto výpoveď nebola zo strany žalobcu nijakým spôsobom spochybnená či namietaná. Pokiaľ sa týka otázky, že nebola daná možnosť stranám uzavrieť súdny zmiar, poukázal na to, že už pred začatím pojednávania bola zo strany právneho zástupca žalobcu takáto možnosť odmietnutá, pričom súd sa o to pokúsil, čím splnil svoju povinnosť v zmysle procesného predpisu. Zároveň poukázal na to, že súd nemal povinnosť riešiť otázky, ktoré načrtoľ vo svojom odvolaní žalobca, nakoľko to nesúvisí s prejednanou vecou a rovnako tak súhlasil aj so záverom súdu ohľadom rozhodnutia o trovách konania. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť.

7. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného v 2. rade nevyjadril napriek výzve súdu prvej inštancie.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

11. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

12. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Pokiaľ sa týka odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/, a to namietaného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod nebol zistený zo spisového materiálu. Súd prvej inštancie postupoval v zmysle procesného predpisu upravujúceho postup súdu, a to v zmysle ustanovení § 156 a nasledujúcich CSP, kedy z vykonaných dôkazov zistil skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a v súlade so zásadami, ktorými je ovládané civilné sporové konanie, a to zásadou hospodárnosti, zásadou, ktorá vedie k použitiu jednoduchých účinných prostriedkov, ktoré zbytočne nezvyšujú náklady a zároveň vedú k správne rozhodnutiu, teda v súlade s touto zásadou súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a zároveň vylúčil konanie o nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade na samostatné konanie. Je nutné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že v súvislosti s rozhodnutím o nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade, je nutné vykonávanie ďalších dôkazov, preto postup súdu prvej inštancie je v súlade s Civilným sporovým poriadkom, a to ustanovením § 166 ods. 2 CSP tak, ako to uviedol súd prvej inštancie v bode 16 svojho odôvodnenia.

14. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že namietané konanie súdu nenapĺňa znaky porušenia práva odvolateľa na spravodlivý proces aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

15. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednanie veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôľu účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je

nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď neprihliadal na tieto tvrdenia žalovaného ako porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces.

16. Súd prvej inštancie neporušil ustanovenia CSP, keď vykonal výsluch svedka v rámci obhliadky. Zo zápisnice z obhliadky (č.l. 74 spisu) vyplýva, že tento úkon bol vykonaný v prítomnosti žalobcu i jeho právneho zástupcu, ktorým neboli upreté žiadne procesné práva.

17. Rovnako súd prvej inštancie nezistil ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/, teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z obsahu spisu nebolo zistené akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré by mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, pričom dôvody, na ktoré poukazoval odvolateľ vo svojom odvolaní, a to skutočnosť, že pred vyhlásením rozhodnutia vo veci, nevyhovel návrhu na odročenie pojednávania pre možnosť uzavretia súdneho zmiernu. Odvolací súd uvádza, že z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 12.09.2018 nevyplýva záver, aký prezentoval žalobca vo svojom odvolaní, a teda, že súd prvej inštancie neposkytol možnosť pre uzatvorenie súdneho zmiernu. Z obsahu zápisnice vyplýva, že právny zástupca žalobcu s poukazom na to, že aj právny zástupca žalovaných pripúšťal iný spôsob vyporiadania neoprávnenej stavby, žiadal o poskytnutie priestoru pre možné iné vyporiadanie neoprávnenej stavby. Z uvedeného nemožno dospieť k záveru, že by došlo k zhodnému prejavu strán sporu o tom, že chcú uzavrieť súdny mier, ktorý by nejakým spôsobom súd prvej inštancie negoval, naopak z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 25.04.2018 vyplýva, že súd prvej inštancie v zmysle Civilného sporového poriadku sa pokúsil o mier medzi stranami, pričom zo strany žalobcu bola takáto snaha súdu prvej inštancie odmietnutá. Z uvedeného dôvodu táto odvolacia námietka nie je dôvodná.

18. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/, kedy súd prvej inštancie nevykoná navrhnuté dôkazy, rovnako nie je poukázaný z obsahu súdneho spisu.

19. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Z obsahu spisu nevyplýva, že súd by nevykonal niektorý z dôkazov navrhnutých žalobcom.

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

21. Vyššie uvedené skutočnosti zo spisu nevyplývajú, preto je táto odvolacia námietka nedôvodná. Rovnako súd prvej inštancie vec aj správne právne posúdil, keď na správne zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu, ktorú aj správne interpretoval.

22. Pokiaľ sa týka odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/, k tomu uvádza odvolací súd, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Odvolací súd poukazuje, že ani samotný žalobca nenamieta závery súdu prvej inštancie o tom, že v takomto type žaloby, ktorá rieši právny vzťah medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby, sa rozsudok musí týkať všetkých vlastníkov stavby, a teda jedná sa o prípad núteného spoločenstva tak ako to správne uzavrel súd prvej inštancie. Správne teda postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobu zamietol, ak nebola splnená podmienka účasti všetkých subjektov núteného spoločenstva.

23. Je nepochybné, že súd prvej inštancie dospel k tomuto záveru, že existuje tu podielové spoluvlastníctvo k tejto nehnuteľnosti na základe vykonaného dokazovania, pričom tieto závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie reagovať na skutočnosti, ktoré vytýkal žalobca v odvolaní, a to skutočnosti, že nebolo zrejmé, v akom rozsahu nadobudla podielová spoluvlastníčka svoj podiel, či bola investorkou, či bola stavebníčkou. Tieto otázky nie sú relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. Pre rozhodnutie vo veci samej bol dostatočne zistený skutkový stav, a preto nie je dôvodom zaoberať sa týmito odvolacími námietkami.

24. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

25. Rovnako boli správne aj závery súdu prvej inštancie ohľadom rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, kedy samotná skutočnosť, že pôvodne iniciátorom nezákonného zásahu do vlastníckeho práva žalobcu bol žalovaný v 2. rade, by mali byť rozhodujúce pre rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania. V tomto odvolací súd poukazuje na všeobecnú zásadu procesného úspechu v konaní, pričom žalovaný v 2. rade bol procesne úspešný v plnom rozsahu, a preto mu patrí nárok na náhradu trov konania. Skutočnosti, na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní, nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre výnimku zo všeobecnej zásady v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).